

ජීවන තරංග

"ඇයි ඊට පස්සෙ තියෙන්නෙ වැටිල්ලක්නෙ. කවුද දන්නෙ එතනින් පස්සෙ "ඩෝං" ගාලා ඇදගෙන වැටෙයිද කියලා. ඒ හන්දා උපරිමයට ළඟාවෙන්න උත්සාහ කරමින් ඉන්නවා. ඔන්න දැන් උපරිමේ ළඟයි කියලා දැනුණාම ඔහේ නිකං බලං ඉන්නවා කාලයට යන්න ඇරලා මං එක තැන"

හැගපු උපරිමයට සමානම අවමයකට යන්න බොහොම වෙලාවට ඉඩ තියෙනවා. ඒක පාලනය කර ගන්න එක තමයි හපන්නම.

අදහසත් එක්ක ගලපන්න බැර්වා. " ඒ කල පරාසයට ශබ්දය ගැන උගන්වන ධ්වනි විද්‍යාවේ කියන්නේ තරංග ආයාමය කියලා. තරංග ආයාමය වැඩි කර ගන්නම

"සුඛ අළුත් අවුරුද්දක් "

පන්තිද උදෙසා ම ඇහැරලා අතික් දෙන්නාවත් කීද්දවා. මල් වෙඩි බලන්න ගිනිත් පැන්සල ගෙදර ආවෙ එළි වෙන ජාමෙ. පින්සලක් රැ දෙගොඩ හරි ජාමෙ වෙනකල් ම ලංකාවෙ නෑ හිත මිතුරන්ට දුරකතනයෙන් කතා කරපු එක තමයි කළේ. පන් අන්තර්ජාලෙන් ලංකාවේ වැඩ සටහන් වගයක් බල බලයි උන්නෙ. ඒ 31 දා රැ. දැන් ජනවාරි පළවෙනිදාත් බෙලා.

"පීච්චයේ කී වාරයක් මේ දවස ලැබුවද ? එක එක විදියට. එක එක තැන් වලදී." පන්ට ඉබේම කියවුණා.

"ඒක ඉතින් එක එක්කෙනාගේ හැටියටත් වෙනස් වෙනවානේ ?" පැන් ඇත මෙලි කැටුවා.

"එක එක්කෙනා, එක එක විදියට, එක එක තැන්වලදී අළුත් අවුරුද්දට මුණ දුන්නත් මටනම් දැනෙන්නේ හරිම ඒකාකාරි බවක්" පින් ඇඳෙත් බතින්න කලින් සරම හරියට ගැට ගතගන්නා.

"අවුරුද්දේ තවත් එක දවසක් ජනවාරි පළවෙනිදා කියලා නම් කරගෙන අපි එක එක දේවල් කරනවා"

"එහෙම බැරුවොත් පීච්චයේ දවස් තුන්සිය හැට පහක් එකතු කරලා අපි අවුරුද්දක් කියලා නම් කරනවා. ඒකත් එක එක්කෙනාට මින විදියට. සිංහල ක්‍රමේට නොවෙයි බටහිර පන්තෙට. මුදල් වර්ෂ කියලත් අවුරුද්දේ සුලු පළවෙනිදාට අවුරුද්දක් පවත් ගන්නවානේ.

"කාලයත් එක්ක අපේ පීච්චේ ගෙවිල යන එක තමයි අන්තිමට සිද්ධ වෙන්නෙ. ඒ ගෙවන පීච්චේ අපිට මුණගැනෙන කරදර බාධක වගේම සැප පහසුකම්වලට උපේක්ෂාවෙන් මුණ දෙන එක තමයි මින කරන්නෙ." පැන්සල හොඳ මාතෘකාවකට එනවා වානේ.

"ඉර හඳ පායන ලෝකේ ආලෝකය අහරේ"

සැප දුක සමබර වේ." කියලා මතගම සේකර මහත්තයන් ලිව්වේ ?

"මය කියන්නෙ අර අමරදේවකුමාගේ සින්දුව" පින්සලක් යමක් දන්නවා වගේ. "අපට දුක-සැප, නින්දා-ප්‍රශංසා, යස-අයස, ලාභ - අලාභ ලැබෙන්නේ විටින් විට. ඒ ලැබෙන්නෙ දිය රැල්ලක් හැන්නම් තරංගයක් වගේ කියලයි මට හිතෙන්නෙ. "පැන් මොකක්දේ තේරවිල්ලක් කියන්න හඳුනවා වානේ. පින්සල ඇඳ උඩම එරමිණිය ගොතා ගන්නා දේශනාවට කන් දෙන්න. පන්තිද කොල්ලකුයි පැනකුයි ලගට ගන්නා කෝකටත්.

අපි ශබ්ද තරංග ගැන ඉගෙන ගන්නකොටත් මය දිය රැල්ලක් ගමන් කරන විදියටමනේ ඒ ගැන හිතෙන්නේ. තරංගයක් එක් තැනකදී ඉහළට යනවා තවත් තැනකදී පහළ යනවා. මතගම සේකර මහත්තයා ලිව්වා වානේ මේ ඉහළ යාමත් පහළ යාමත් සමබර වෙනවා වෙනත් බලවේගයක් හැන්නම්. මුදු රැල්ලක් ඉපදෙන්නේ වෙනස් වෙන්නේ නුළුගේ බලපෑමටනේ. මිනෑම දිය රැල්ලක් එහෙමයි. ශබ්ද තරංගයකුත් එහෙමයි. කම්පනයකින් පටන්ගන්නේ. ඉතින් අපි අර මුලින් කිව්ව "දුක - සැප" වගේ කාරණා ගත්තත් ඒ වගේ තමයි.

අපි යම් දවසක උපරිම සැපයක් විඳිනවා කියන්නේ එතනින් එහාට කාලය ගතවෙන්නේ බතින කලාවත් එක්ක. ක්‍රමයෙන් අර උපරිමයකට ඉහළ ගියා වගේ ම අවම තත්වයටත් පත්වෙන්න පුළුවන් සාමාන්‍ය තත්ව යටතේදී නම්.

"සේප් එකක් ඇදනොත් ?" පින්සල පන්ති කාමරේදී වගේ අත ඉස්සුවා.

"ඒක ඉතින් බාහිර බලවේගයක්නේ. හරියට දිය රැල්ලට හිරි ගමන් වැදුන නුළං රැල්ලක් වගේ. ඒ නුළං රැල්ලෙන් එකපාරටම අපේ "දුක-සැප" තරංගය සැප පැත්තට ඉහළ නගිනවා. හැබැයි ඉතින් නුළං රැල්ලක් හැමුව පළියට අපිත් ඒ රැල්ලේ ඉහළ නැංගොත් අර උපරිමයෙන් පස්සේ පහළට වැටෙන්නත් අර වේගයෙන්මයි. ඒ වැටිල්ල අපි හිරිපු සාමාන්‍ය තත්වයත් පනුකරගෙන ගිනිත් අර ඉහළ

පින් ආයෙම අත උස්සගෙන

"මතකද ගමේ ඉස්කෝලේ අපේ පන්තියේ උන්නු රණේ. රණේගෙ තාත්තට මැණිකක් හම්බවුනානේ. ඊට පස්සෙ රණේ ඉස්කෝලෙ ආවෙත් පැපරෝ එකකින්. එත් අවුරුදු කියකටද ඒ ? අන්තිමේ ඉස් කෝලෙ එන එකත් නවත්තන වුණානේ."

"අපට ලැබෙන දේ පාලනයක් ඇතිව විඳින්න පුළුවන්නම් අපි සැපේදී විඳින සතුට පාලනය වෙනවා වගේම විපතේ දී වෙන දුකක් පාලනය කරගත් පුළුවන්. තියෙන කාලේ මුදල් අර්පිරීමෙන්මත් වැඩ කටයුතු කළානම් රණේලට මය දේ වෙන්නෙ නෑනේ. හැබැයි ඉතින් අපට පාලනය කරන්න බැරි අපේ සීමාවලින් බාහිර දේවල් තියෙනවා."

"අන්තිමට රණේගේ තාත්තා මලා. ඒ දුක් විඳලා" පාලනය කරන්න අමාරු දේවල්. ඒත් යම් තරමක් දුරට බේන් හේත් වලින් බැරි කමක් නෑ. මරණය වුණා කල් දමාගන්න පුළුවන්. ඒ වුණත් රණේලගේ තාත්තා වැඩි සැප ගන්නෙ නැතිව බැංකු පොතේ කියක් හරි ඉතිරි කරලා තිබුණානම් එයා මළත් පවුලක් විදියට රණේලා මය තරම් ආගාධයකට වැටෙන්නෙ නෑ. "අතික සල්ලේ ඉතුරු කරලා තිබුණානම් වේදකම් කරලා හරි මරණය කල් දාගන්න තියුණා."

"මං නං උපරිමයකට එළඹෙන්න කැමති නෑ" මෙතෙක් වෙලා කුරුටු ගතා උන්න පන්තිදට ඉබේම කියවුණා.

"ඇයි ඊට පස්සෙ තියෙන්නෙ වැටිල්ලක්නෙ. කවුද දන්නෙ එතනින් පස්සෙ "ඩෝං" ගාලා ඇඳගෙන වැටෙයිද කියලා. ඒ හන්දා උපරිමයට ළඟාවෙන්න උත්සාහ කරමින් ඉන්නවා. ඔන්න දැන් උපරිමේ ළඟයි කියලා දැනුණාම ඔහේ නිකං බලං ඉන්නවා කාලයට යන්න ඇරලා මං එක තැන"

"අපුරු අදහස" ඒ පින්.

"මය කියන්නෙ තරංගයක නම් උපරිම දෙකක් හරි අවම දෙකක් හරි අතර කාලය වැඩි කරගන්නවාය කියන එකට සමාන අදහසක්. "පැන් තමන්ගේ අදහස පත්තේ

සිසිර දිසානායක

ගෙමින් සැරේ තමයි මේ දුක - සැප මාරු වෙන එක වෙන්නේ."

"දුක - සැප නිති පෙරළේ...." පින් පරණ සින්දුවක් තාලට කියත් ගන්නා.

"හැබැයි දැන් අපේ අයගේ කතාව මය කියපු එකේ අතික් පැත්ත. දවසින් දවසට අපේ අය යන මේ තරංගකාරි ගමනේදී ඉහළ යාම්, පහළ වැටීම් හරියටවත්. ඒ නිසාම පීච්චය එකම කලබල ගොඩක්. අපේ මුතුන්මිත්තන් ගේ කතාව තමයි මය පත් අනුගමනය කරන්න හදන්නෙ. ආගම ධර්මයේ හැටියටත් තරංග වැදිලා ජය අරගෙන අත්පත් කරගන්න දේවල්වලට වඩා නිස්කලංකව යන ගමනකදී ලබන සතුට වැඩියෙන් රුදු පවතිනවා. ඒත් අපට මේ තරංගකාරි ගමනෙන් සම්පූර්ණයෙන්ම හිරුසේ වෙන්න නම් යම් කිසි උත්තරීතර තත්වයකට යන්න වෙනවා. බුද්ධිගතමේ හැටියටනම් ඒක නිවන් යනවා වගේ දෙයකි.

"අතික් එක තමයි අපි මය කතා කළේ දුක-සැප කියන විචල්‍ය ගැන විතරයි. ඒ වගේමයි අපි අර අතික් කියපු කාරණාත් වෙන වෙන ම තරංග වල, වෙන වෙන ම උපරිම අවම තත්වවලට පෙරළෙමින් පීච්චයත් එක්ක ඉසු-සරංගට යනවා. ඒ ඒ තරංග එකින් එකට වෙනස්. නින්දා - ප්‍රශංසා තරංගය, දුක-සැප තරංගයට කෙලින්ම සම්බන්ධයක් නැති වෙන්න පුළුවන්. කෙතෙක් දුකට පත් වෙලා ඉන්නකොටත් ප්‍රශංසාවක් ලැබෙන්න පුළුවන්. සමහර තරංග එකකට එකක් සම්බන්ධයි කියලා හිතෙනවා. "දුක-සැප" තරංගයට "යස - අයස" තරංගය සම්බන්ධයි. ඒ දෙක සමානතරව ගමන් කරන බවකුයි හේරෙන්නෙ. මේ කතාව දුරට කියාගෙන යන්න පුළුවන් දෙයක්. තවත් කියවෙනවාට වඩා වටිනවා මේ ඊක තේරුම් අරගෙන මේ පටන් ගත් අළුත් අවුරුද්දේ ඉඳුන් ගිනන්න පුරුදුවෙන්න පුළුවනි නම්...." පැන්සල දේශනය ගමාර කලා